

mleko. Vsako žival so klicale po imeni in le ta prišla jim je takoj do njih. Tudi bučele nabirale so jim obilno medene sladčice. Prele so volno, ter stkale najlepše sukno in platno, ki so je sušile in belile pred svojimi dvori. Vse svoje delovanje izvrševale so čudovito spretno in naglo. Vešče so bile navadno vsakemu nauku; prerokovale vreme in letino; tolmačile sanje; brale so v solncu, luni in zvezdah, kar se boče godilo dobrega in slabega itd. itd. Vse, kar so prerokovale, bilo je menda resnično. Učile so ljudi moliti in klanjati se bogom svojim; učile so polje obdelovati, žito sejati ob ugodnem času: poznati silo prirode in raznovrstna zelišča, s katerimi se lečijo razne bolesi. Ko se je večerilo pred praznikom, klicale so glasno z visoke planine:

„Delopust, delopust!“

Književnost in umetnost.

„Ksenija“, katero je v zalogo sprejela znana muzikalna tvrdka E. Berté & C. ha Dunaju, pride v prihodnji gledališki sezoni v Breslavi in v Gradcu na oder. Upamo, da uspeva slovensko delo tudi na nemških odrih ter se razširja i v drugih narodnostih; ž njo pa tudi izpoznavanje in cenjenje slovenskih umetnikov.

Kratki hrvatsko-ruski slovar. Bivši gimnazijski profesor, ruski državni svetnik gosp. Aleksander Vasiljevič Suvorov, je spisal kratek hrvatsko - ruski slovar, ki je na prodaj tudi v knjigotržnici gosp. Fer. Raffaellija na borsnem trgu v Trstu. V tem slovarji je zlasti veliko število takih besed, ki niso splošne Hrvatom in Slovencem, za tem pa kratka slovnica ruskega jezika. Knjiga stane le 50 nč. in gotovo ne bode nikomur žal zanje, ako si ž njimi nabavi to knjigo. Ko se pokrijejo tiskarni troški, pojde v tisek rusko-slovenski slovar istega gospoda pisatelja.

Li'jan, list za omladinu i puk. Izhaja 1. vsakega meseca na celej poli. Cena za vse leto s pošto vred 2 kroni. Naročnina se pošilja knjigo - tiskarni *Dragotina Hauptfelda v Karlovcu.*

Dve novi ruski dram. V moskovskem „malem gledališči“ se je nedavno predstavljala z velikim uspehom drama; „Cena živjenja“ od znanega romanopisca Vladimira Nemirovič-Dančenka. Vsa literarna kritika v Moskvi in Petrogradu hvali to delo največ radi zveste in dosledne karakterizacije, naravnega razvitka in prav prirodnega zvršetka. Tendenca drame je ožigosati zelo razviti pesimizem v Rusiji; pesimizem pojma o živjenju moža in žene kakor o dolžnosti materini in člena društva.

Osem dni za to predstavo dala se je tudi v „malem gledališči“ drama: „V novej rodbini“ od Vladimira Aleksandrova. Občinstvo je dramo vzprejelo jako oduševljeno in simpatički, ker se v dramu kažejo male obiteljske in družtvne razmere ter dogodki iz živjenja. Kritika pa ni vsprejela drame tako povoljno, ker jej očita nedoslednost ter nejasnost karakterizacije.

Srpkinja, ilustrovan koledar, uredil Popović, tiskan v Zemunu. — Spisale večinoma ženske, kakor poroča „Nada“.

Francuzka drama. Spisal dr. I. Adamovič. Izdala „Mat. Hrvatska“. Med knjigami „M. hrv.“ je zgodovina francozke drame, od njenih početkov do najnovejše dobe, najznamenitejša in tudi nam Slovencem zelo važna. Pisatelj nam podaje v lahko umljivem, priprostem jeziku, v mični obliki zgodovine francozke drame, opisuje zlasti obširno najvažnejše reprezentante posameznih dob in stremljenj v književnosti, in podaje obsege vseh znamenitejših dramatičnih proizvodov. — Francozi vladajo v dramu po vseh svetovnih odrih, v veseloigri so priznani in nepresežni mojstri, torej uže samo radi tega treba, de se soznanimo ž njih dramatikom; in ta knjiga nam Slovencem sedaj povsem nadomesti lastni nedostatek. A tudi glediško vodstvo uporabljalo jo bo s pridom. In s tem je dosežen smoter, ki ga je imel pisatelj, a dosežen ne samo pri Hrvatih, temveč tudi pri Slovencih. Zato iskreno priporočamo knjigo v berilo vsemu našemu — možkemu in ženskemu razumništvu. — Raz svoje stališče bi le opomnili, da bi želeli nekoliko več obširnosti gledé na najnovejše proizvode; da bi mesto obširnih obsegov, ki itak podajajo nepopolno sliko iger, imeli raje kritične razglede posameznih dramatičnih pisateljev, tehlike in značajev v njih delih, česar se iz obsegov ne dá dobro posneti. S tem bi knjiga morda izgubila na popularnosti, a predobila na znanstveni veljavi. Tudi namesto skromnih životopisnih podatkov bi želeli kratke, a celotne životopise vsaj glavnih dramatikov. No, kljub temu veselimo se lepe knjige ter ji želimo kar največ uspeha.

Fr. G—l.

Žena — književnica v Carigradu. Prerod njenega članka v „Ikdamu“. — One dni je izšla v Parizu knjiga, ki se tiče nas. Naslov jej je; „Les femmes turques“. Brez suma je vsakdo mislil, ko je videl knjigo, da je zopet proti nam. Ali ne! Nad vse pričakovanje in nad vse nade to delo je za nas tako, da smo v istini nanje lahko ponosne. Razpravo je spisal nepristranski evropski pisatelj dr. Teofil Loubell, a izdalo osmanlijsko društvo v Parizu.

Po obsegu je knjiga majhna ali vsebina zanimiva in kritična. Slog je umiljen in resen, da je vsaka vrsta, vsaka beseda osnovana na istini brez vsake pristranosti in mržnje. Tu ni ničesa pretiranega. Včeraj mi je došla v roke ta knjiga in proučila sem jo s početka do kraja. Predno sem jela čitati, rekla sem svojim prijateljicam: Hajdi, da vidimo kakove laži in predsodki so v tej knjigi o turški ženi!? No, našla sem obratno. Kakó sem se vzradovala! Vsa knjiga od začetka do konca je napisana nam v slavo. Vse je lepó premišljeno, izkušano, pisatelj je vse videl na svoje oči, osnovano na istini, a potem še le spisano. Tu je govor o čustvovanji in sposobnostih islamskih žen, o domači zadrugi, o vrlinah, o redbinskem živjenju, o značajih, o veri, npravstvenosti in prosveti to je vse pretreseno in istinito zabilježeno toliko lepih stvari, da me je prav iznenadila tolika nepristranost ev-

ropskega pisatelja; zato mislim, da bi bilo od nas nepristojno, ako bi ne izpoznale naklonjenosti in človekoljubnosti, katero nam skazuje.

Vsekako treba se pisatelju zahvaliti, ker moramo z dejanjem in nehanjem dokazati ženske vrline in osmanlijsko vzgojo. Oh, kolika čast! Ni-li zame uprav ponos, da morem napisati nekoliko vrst?

Kako bi ne bil!

Pred šestimi meseci napisal je nek francoski književnik z imenom Emil Joliare knjigo, v katerej je izbrutal na nas vso svojo mržnjo. Do sedaj je prilično napredovalo vzajemno spoznavanje. Na tako površno delo pisatelja kakoršen je Joliare ne obrne nihče niti ušesa, ali da boljše rečem, ne prime se tako z lehka predbacivanja in nepristojne izmišljotine, ampak se poučno pobijajo ali jednostavno odstrane.

Naša dolžnost je te predsodke popraviti in predbacivanja odbijati. Učeni Evropejci čitajo naše opravičene obrambe ter sami med sabo dela brezobraznih strankarjev ne samo da popravljajo ampak povsem odbijajo.

Znano je Joliar-jevo delo. V svojem času je lepo odgovorila Fatima Alija francoskemu piscu. Tudi jaz sem sledila njenemu vzgledu ter napisala nekaj prav brzo. Česar se nisem nikdar nadejala, članek je našel odziva. Preveden je na nekoliko jezikov.

Zvršetek pride.

Razne vesti.

Izvolitev gđe. Lompchams v okrajni šolski svet v Lvovu, o kateri je poročala tudi „Slovenka“ v 3. števil., je deželni šolski svet potrdil.

Lepa slavnost v rodbini. O minolih velikonočnih praznikih slavili so v veleštovani *Mankočevi* rodbini v Trstu trojno slavnost: 85 letnico čestitljivega očeta gosp. Jakoba Mankoča, srebrno poroko hčere *Karoline*, poročene Margreiter ter 50 letnico odkar obstoja tvrda *Mankočeva*.

Gledé svoje narodnosti kakor tudi gledé človekoljubja je imenovana rodbina obče znana; visoko čislana pa vsled krasnih značajev vseh udov čestite družine.

„Slovenka“ ima mnogo uzroka, da se ob tej priliki spominja te vrle rodbine in ji želi obilega blagoslova, kajti baš v sredi iste družine je gđ. *Milka* neumorna in požrtvovalna blagajničarica tržaške ženske podružnice, v vsakem oziru vzgled prave slovenske izobražene deve. Tudi za „Slovenko“ in njen obstanek ne mogla bi se bolj brigati nego se briga naša simpatična gđ. *Milka*, katero naj Bog ohrani vedno tako veselo, kakor je sedaj!

Ženski shod. V Pragi se bo vršil I. češko-slovanski ženski shod v veliki dvorani staromestne svetovalnice, katero je prepustil v ta namen župan dr. I. Podlipny, dne 15. in 16. oziroma 17. maja t. l.

Na istem se bo razpravljalo o ženskem delu, o privatnem življenju in o narodnem oziru. Posebno še se bo

razpravljalo o blagostanju ženskih neomoženih in vdovljenih. Vendar se natančni vsposed objavi pozneje.

„Politika“

Gđ. Zofja Noč. Na naš oglas v poslednji št. odzvala se je takoj gđ. *Zof. Noč*, ki ume izvrstno vezti ter jo zato in ker je odločno narodna, priporočamo prav toplo našim gospem in gospodičnam. Stanuje Via Torrente, št. 8, V. nadstr. v Trstu.

„Politik“ od 31. marca 1897 piše v listku o grški junakinji Boblini med drugim to-le: „Denn es ist feststehende Thatsache, das dasjenige Volk die opferwilligste Vaterlandsliebe empfindet, dessen Frauen an den politischen Bewegungen innigen Antheil nehmen und durch tausend und abertausend Einflüsse die Begeisterung der Männer für die heilige Sache zu hellen Flammen entfachen! Razumete li Slovenke moje?“

DOMA.

Ali naj pijemo surovo, ali kuhano mleko? V novejšem času so opazili, zdravniki, da se je jetika pojavila v marsikateri družini le vsled tega, ker so dotičniki pili surovo mleko jetične krave. Ker se na kravah ki boleajo na plučih, s početka ne opaža bolezen, in ker marsikdo ne ve, da ima mleko od jetične krave takozvane tuberkulozne bacile v sebi, ki prenašajo jetiko na vsakega, ki pije tako mleko, dobro je opozoriti širše občinstvo, da nikakor ni priporočati, da se pije surovo mleko, ampak mleko naj se dobro prekuha pred uporabo. Ko je mleko zavrelo, se je že segrelo na 95 do 100° Celsiusa in v tej vročini poginejo tuberkulozni bacili. Zato je nevarno piti nezavreto mleko.

E d i n o s t.

Hitra pomoč za „dušenje“. Kedar se otroku zaleti ali kakor se navadno pravi, mu gre po „strani“, stariši ne vedo, kakó bi si pomagali. Tolčejo po otrokovem hrbtu in so v velikih skrbeh. Evo priprostega sredstva: Primeta se obe otrokovi roki in se držita kvišku. S tem se prsi toliko razširijo, da je takoj pomagano.

Pomoč proti otrovanju (zastrupljenju) krvi. Prva znamenja, da je kri zastrupljena so: oteklina, ki se širi čedalje bolj, močne bolečine ranjenega uda, plava barva na dotičnem mestu ter mrz, ki spreletava človeka po vsem telesu. Ako se pokažejo ta-le znamenja pomagaj si tako-le: Opari nekaj travnih rož z vrelo vodo, zlij vodo zopet proč in zavi ranjeni ud s temi rožami popolnoma. Rože naj bodo tako gorke, koliko gorkoto Te moreš prenašati. Okoli teh travnih rož ovij najprej platen potem pa volnen robec, da se gorkota dolgo ohrani. Ko se začanja ovitek hladiti, menjaj in ponovi vse (zgoditi se mora vsaj vsake pol ure). To ponavljaj tako dolgo, dokler ne izgine ona plava barva popolnoma, ker se dogaja gotovo v 12—18 urah. Kdor si pomaga na ta način sme z gotovostjo pričakovati ozdravljenja, ako se je tudi kri že začela strupiti.

in zima je v planini daljša nego v dolini. Ostavil ni tega zakotja nikdar več. Ali se je še spominjal trga, ali je premišljeval kedaj o narodnej probuji?

Bog ve! Jadikoval in tožil ni nikomur. In komu tudi? Na pol gluha Franca dekla in hišina njegova gotovo bi mu še odgovora ne dala. In molčal je ter ogledoval in opazeval planinske vrhove kako se z oblaki objemajo v večno pobratimstvo.

Dalje oko ni sezalo, kajti gora in nebo stikata se takorekoč v jedno neprovdorno tvarino. V tej gorskeji kotlini samo staril je nekaj let učitelj Luka Jermen. . . Počasi, počasi približevala se je zima. Vrhovi gorâ lesketali so v krasnej, kristalnej sneženi belobi. I njemu približala se je zima, ona zima, ki ne odstopi pred pomladjo nikdar. . .

Sneg osivelih las naznanjal mu je zimo življenja. . . Doli v trgu streljalo in pokalo je na Silvestrov večer, na predvečer velike slavnosti čitalnične, ko bode ta slavila svojo tridesetletnico. Koliko preglavice prizadevale so možkim in ženskim glavam krasne toalete! Pred tridesetimi leti došli so čitalničarji v domačih nošah; zdravo jedro v zdravej lupini. Seveda po tridesetih letih spremenilo se je mnogo, mnogo. Zal, da so ustanovitelji čitalnice prezgodaj legli v grobove. Pa menda je še bolje tako. — Nove moči, nove šege, preveč puhle semtertja. . . Jediní gospod Luka Jermen je še živol ob času tridesetletnega rojstva čitalnice v V. Čudno, da so se ga spomnili! Tudi častno diplomo so napisali. A odposlali je še niso; ker so čakali, da pride šepavi Jaka v trg da mu jo dajo naj jo ponese v planine. —

Nikdar ni zvedel o tej časti gospod Jermen. Izdahnil je svojo plemenito in blago dušo sam samecat. Polugluha Franca našla ga je neki večer mrtvega na tleh poleg stolice. . .

Sneženi vrhovi planin okrašeni z vzhajajočo zarjo svetili so mu k pogrebu. A doli v trgu razobesili so čitalničarji črno zastavo, ker je došel pastir Jaka in pravil jim o smrti gospoda Luke. Hvaležni tržani! Diplome pa niso odposlali, ker je itak ne bi sprejel več najnovejši častni član.

Književnost in umetnost.

Žena — književnica v Carigradu. Prevod njenega članka iz „Ikdama“. (Zvršetek.)

Na moj članek se je hitro podvizalo nekaj francoskih pisateljev s članki. Vsi so mi odobravalí in pomilovali lažnjivega pisca. Nekateri so se pa izrazili tako: „Turške žene so izredno srečne. Naša navada je pa, da gojimo o njih krivo menenje. Tega se nam ne more oprostiti. Ako vzámejo turške žene naše žene v pretres, morajo nas pomilovati. Ako hočemo, da znamo, kako je srečen kakov narod izven naše domovine, ne smemo ga soditi po naših običajih in potrebah nego po njegovih. Na to treba dobro paziti.“

Kolikor bolj napreduje znanost, tem bolj nedostajé sreče in blagostanja. Kdo more zanikati, da se je danes sé znanostjô razšírila tudi pokvarjenost ne samo v Evropi nego po vsem svetu? Kakor se širi znanost, takó se širi tudi nemoralnost in vsake vrste slabe navade.*) Sreča, blagostanje in prosveta ni povsod ednaka. V nekaterih krajih ni prosvete, a narod je srečen in zadovoljen; v nekaterih krajih pa, kjer je narod prav prosvetljen, je prav malo sreče. Vsak narod ima svoje običaje, vero, napredek, prosveto in blagostanje po svojem načinu. Nekateri evropski književniki spuščajo se na nas Musulmanke z vsakovrstnimi izmišljotinami in psovkami. Ali se način življenja evropskih žen strinja povsem sé znanostjo, ko se jemlje v obzir: človeška sreča, družinske dolžnosti, hišna uprava in ženske vrline?

Ali obstoja ženska izobrazba v tem, da ženske jahajo na biciklu, zahajajo na plese, koncerte in se mešajo v posle svojih možkih? Ali je njihova dolžnost, da vzgajajo deco, ki bode marljivo delovala za blagor človeštva in junaško služila domovini svoji? Brez dvoma to je drugo.

Seveda je treba, da se tudi žene učé, pišó in da se vvedejo v vse stroke znanosti. Vsaka naj bode prav učiteljica o nauku in veri, npravstvenosti in vzgoji. Tako se mora pripravljati deca. Treba jo je učiti rokodelstva, trgovine in ekonomije; učiti svojo deco, da bode ona kdaj bogatila svojo domovino, da bode delala na blagor svojih rojakov.

Ženska dokler je devojka, naj se učí in čedalje bolj širi krog svojega znanja. Ali ko se poroči, mislim, da ni umestno, ostaviti moža, zanemarjati otroke in dom ter pohajati vseučilišča. Ko vse opravi in uredi v domu, naj se bavi se znanostjo in umetnostjo. Ni potreba, da se posvečuje športom, ker to se ženskam ne spodobi.

Žena more biti zdravnica, pesnikinja, učiteljica, pisateljica, a najbolje je, da je ono, kar od nje zahteva okolica in domovina.

Naše običaje, našo srečo in značaje ni treba primerjati z evropskimi. Vsak narod ima svojo dobro in slabo stran, svoje običaje in svoj značaj. Ko se učeno razpravlja o kakem narodu, treba je jemati v poštev njegove običaje in potrebe. Me imamo dovolj osebnih in duševnih pravic. Nismo idjotkinje, če tudi smo vedno le doma. V ljubezni naših mož, naše dece, v naših domih znamo svoje dolžnosti in gojimo za nje viša čuvstva. S tega stališča je treba promatrati turške žene in proučavati je. Knjiga Joliar-jeva je zgrešila svoj cilj. Morda jo je napisal za lastno korist. V Evropi je mnogo ljudi, ki pišejo na sličen način. Ne znam besede, ki bi jih bolje označila nego „basnoslovci“.

V Evropi je napisano mnogo knjig proti nam a tudi prilično število jih je, ki govore za nas. Eni odobravajo naš način življenja, našo vero in npravnost.

Pred šestimi meseci me je užalila knjiga Joliar-jeva.

*) Tudi naši stari trdè, da je svet slabši, od kar se širi znanost, ali to je povsem krivo. Ako pogledamo zgodovino, razvidimo, da je bilo nekđaj še mnogo več hudobije nego sedaj. Tu se torej ne strinjamo s Turkinjo-pisateljico, kajti me vidimo le v prosveti-rešenje. (Op. ured.)

Svojemu nezadovoljstvu dala sem duška v članku pod naslovom „Obramba“. A sedaj se veselimo knjige (od Loubella) in izražam tu svoje zadovoljstvo ter se nadajam, da se za to knjigo zavzamejo vse izlamske hčere, Poglejmo na kratko vsebino te knjige :

Proti nam je Luobell jako uljuden. V knjigi ni ne ene besede odveč, vse je le gola istina. V predgovoru pravi: Kaj se li misli v Evropi o turških ženah in o turškej rodbini? Se li ne misli, da Turki ne znajo za nikako življenje? Ali se ne trdi, da turške žene mnogo trpe in da so nesrečne?*

Tako začena in tako odgovarja po vrsti pobijaje te nazore, dokazuje, da je v nas srečno rodbinsko življenje. Potem navaja, kar je živa istina: Turkinje so kakor naše žene. Tudi one gospodarijo in upravljajo svoj dom povsem.

Ko je pisatelj dokazal s fakti, da poznamo i me rodbinsko življenje in ženske vrline, prešel je na prosveto. Tu razpravlja o urejenju in množini naših ženskih šol.

Osobito povoljno se izrazuje o naših duševnih delovateljicah in za primer navaja fatimo Alijo Nidjar in Fitnet. Žal! Kakor se vidi, pisatelj ni imel pri roki „Hanumlere mahsurgazete“ (ženski list.) Niso samo tri, ampak več je v nas pisateljic. Tolaži me to, kar dodaja: „Takih pisateljic je še mnogo v Turškej“. Da, res jih je, evo nekoliko povsem izbornih: Makbula Lemana, Ermina Semija, Ismet, Fahrún-Nisa, Mihrún Nisa in druge, vse te so pisateljice in pesnikinje na glasu.

In še mnogo jih je!

Ako to ni napredek, kaj pa je?

Naše rodbinske dolžnosti in življenje načrtal je tako lepó, da je mileba čitati. Družtveni običaji v nas mu zelo ugajajo ter pravi:

Na turškem ne hodijo ljudje po noči iz hiše na ulico, ker ne marajo za nočne zabave. Njihovo uživanje je muditi se med deco in razgovarjati se veselo z njo. Turki ne ostajajo kakor mi Evropejci čez polnoč v gledališčih, na plesih in koncertih.

Vsaka njihova zabava opira se na vzgojo in uljudnost. Največja zabava Turkinjam je: plesti, čitati, vezti, šivati veseliti se z deco in od časa do časa naslajati se z muziko.

V poglavji o jedi pravi med drugim: Vsa rodbina sede ob enem za mizo. Mnogokrat jedó tudi posli z gospodarji. Jedi so prav jednostavne.

Je-li tu kaj nepotrebnega? Mislim, da je g. pisatelj živel več časa med Turki, dokler je mogel toliko simpatizovati z nami, dokler nas je proučil tako verno, da ni spisal svoje razprave na izmišljotinah in predsodkih. Evo, zato dolgujemo takim ljubiteljem istine ne samo hvaležnosti, ampak tudi spoštovanje.

Me spoštujemo Evropejke in sé zahvalnostjo spominjamo njihove vredne pisateljice. Me vrlo dobro poznamo glasovita imena in spominjamo se z velikim ponosom Madame de Staël, George Sand, Sofije Germain, Karmen Silve, Madame Compagne in mnogo drugih. Tudi njihova dela nam niso neznaná; čitamo ja in proučavamo.

Med Joliar-jevo in to je veliko protišlovje, namreč:

Delo Joliar-a briše turške žene iz ljudske zadruge ter je v vrščuje v neko vrsto životin; nasprotno g. Louhell kaže nas učenemu svetu kakor uzore poštenja, čednosti, morale in uljudnosti. Evropejcem kateri mislijo, da nam je harem grob, kliče. „Harem je gnezdo poštenja, vrt sreče in blagostanja“. Nameravala sem, da odgovorim klevetnikom pa Loubell pravi, da ni odgovora vredno.

On je izvršil svojo dolžnost kakor je treba, nam ne ostaja družega, nego, da si to knjigo preskrbimo, čitamo in se divimo g. piscu. Priporočam jo vsem Turkijnjam v čitanje. “ — — — — —

Glejte, Slovenke, kakó zagovarja Turkinja svoje stališče, svoj narod, svojo domovino, a me, dasi se ne strinjamo povsem z njo in jim ne zavidamo sreče, vendar posnemajmo jo, ko je treba braniti naše pravo, naš rod, našo domovino!

Razne vesti.

Iz tujine. Gospa, ki živi že več let daleč od svoje domovine, dežele Kranjske, pisala je svoji prijateljici, na ktere nasvet si je naročila „Slovenko“, o prvem ženskem listu tako-le: „Kar se tiče „Slovenke“, mi list ugaja in zdi se mi, da je vedno bolji. Posebno se mi dopada, da se ogiblje osebnosti; kadar ga čitam, zdi se mi, da sem v družbi prijaznih, ljubljenih prijateljic, katere kratkočasijo, katere ne prezirajo, ampak prijazno kramljajo, občujú ljubeznivo z vsako in z vsakim, tako, da se „Slovenka“ mora priljubiti priprosti kmetici, kakor tudi visokim gospem in jaz iz srca želim, da bi se „Slovenka“ v nobeni hiši ne pogrešala.

Tako sem vstregla Tvoji želji, da sem Ti prav odkritosrčno povedala svoje menenje o „Slovenki“.

— — — L.

Vrta domorodkinja iz Ljubljane pošilja „Slovenko“ v Ameriko neki sorodnici in ta je pisala o listu sledeče:

Sterling Rm. v Severni Ameriki.

Sprejmi draga „Slovenka“ pozdrav iz daljne Amerike. Z radostjo sem te pozdravila tudi jaz kakor na tisoče Slovenk, spolnjena je zdaj moja iskrena želja, uresničena misel, katero sem gojila, da na slovenskem nima narodno ženstvo svojega glasila, kjer bi razkrivalo svojo bol in težnje, navduševalo se za narod in jezik svoj.

Izpolnjena je sedaj želja moja in marsiktere Slovenke. Krasnemu in prekristnemu listu „Slovenka“ želim mnogo uspeha, uredovan je izvrstno in primerno za naše ženstvo. Upam, da se bo isto odzvalo z obilnim naročevanjem, kar iz srca voščim in želim.

Ločena od drage domovine med tujim narodom, opazujem z radostjo napredek v naši slovenski književnosti, in vsak pojav na tem polju vzbuja mi upanje v srečnejšo bodočnost zatiranemu narodu. Ljubezen domorodna združila je Slovenke k domoljubnem delu, zatorej kličem iz srca, in temu se pridružijo tukajšnji Slovenci: Bog živi in ohrani vse zavedne domorodkinje in glasilo „Slovenko“!

Murija P.